

L'habitació 114

Lucía Benloch
Anna Climente
Raquel Martínez
Sergio Simarro
María Tebbane
Laia Tena

Uetra
nova

bromera

PREMIS JUVENILS DE LITERATURA BREU
CIUTAT DE MISLATA 2019

bromera

LLETRA NOVA

ÚLTIMS TÍTOLS PUBLICATS

49. *Una màgia especial*. Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà, 2012
50. *Aventures pels pèls*. Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà, 2013
51. *Cosa d'un dia*. Premis Juvenils de Literatura Breu Ciutat de Mislata, 2012-2013
52. *Pols i soroll*. Premis Literaris Ciutat de Carcaixent, 2012-2013
53. *Somnis*. Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà, 2014
54. *Tempus fugit*. Premis Juvenils de Literatura Breu Ciutat de Mislata, 2014
55. *El misteri del gall*. Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà, 2015
56. *Nits d'insomni*. Premis Literaris Ciutat de Carcaixent, 2014-2015
57. *D'il·lusió també es viu*. Premis Juvenils de Literatura Breu Ciutat de Mislata, 2015
58. *Hui canviarà la meua vida*. Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà, 2016
59. *Cordes vitals*. Premis Juvenils de Literatura Breu Ciutat de Mislata, 2016
60. *El llapis màgic*. Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà, 2017
61. *Vosaltres*. Premis Literaris Ciutat de Carcaixent, 2016-2017
62. *El batec dels somnis*. Premis Juvenils de Literatura Breu Ciutat de Mislata, 2017
63. *El secret de la biblioteca*. Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà, 2018
64. *Set minuts i mig*. Premis Juvenils de Literatura Breu Ciutat de Mislata, 2018
65. *L'escriptor indecís*. Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà, 2019
66. *El rellotge de la vida*. Premis Literaris Ciutat de Carcaixent, 2018-2019
67. *L'habitació 114*. Premis Juvenils de Literatura Breu Ciutat de Mislata, 2019

Reservats tots els drets.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser duta a terme amb l'autorització dels titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne algun fragment (www.conlicencia.com; 917 021970 / 932 720447).

© Lucía Benlloch Sebastián, Anna Climente Carratalá,
Raquel Martínez Cárdenas, Sergio Simarro Villa,
María Tebbane, Laia Tena Monfort, 2019

© Edicions Bromera
Av. Areners, s/n (Pol. El Pla) - 46600 Alzira
www.bromera.com

Disseny de la col·lecció: Almar

Coberta: Carles Barrios

Coordinació del certamen: Pere Peris

Fotografia de la contracoberta: *Far away in the inside*, Deih.

Mislata representan 6, 2018.

Fotografia cedida per l'artista.

Impressió: Guada Impressors

1a edició: octubre, 2020

ISBN: 978-84-1358-049-4

DL: V-796-2020

PAPER ECOLÒGIC
TCF LLIBRE DE CLOR

FOTOCOPIAR LLIBRES
NO ÉS LEGAL

LLIBRE AMIC DELS BOSCOS
PAPER PROCEDENT DE FONTS RESPONSABLES

L'habitació 114

PREMIS JUVENILS DE LITERATURA BREU
CIUTAT DE MISLATA 2019

lletra
nova

Aquesta edició recull les obres guanyadores dels Premis Juvenils de Literatura Breu Ciutat de Mislata 2019, instituïts per l'Ajuntament de Mislata. Formaven el jurat Bàrbara Torres, Vicent Climent, Henar Antequera i els jurats joves Tamara Torres, Alicia Soria i María Carnacea.

La literatura és una de les formes de representació de l'art i de la cultura que està present en les nostres vides de manera quotidiana. Ens ajuda a desenvolupar el pensament, a relatar la història, a millorar la imaginació, a plasmar els nostres sentiments i sobretot, ens permet d'alguna manera ser més lliures, ens enriqueix. La literatura és un art que ve de lluny, però també és un art de progrés que mira cap al futur. Des dels relats realistes passant per aquells utòpics, a Mislata volem continuar apostant per la creació literària, per les obres de la nostra gent jove, i és per això que un any més impulem aquest certamen.

Ara més que mai, la nostra manera d'interactuar amb el medi està canviant de manera molt ràpida: les noves tecnologies, la innovació i les xarxes socials es renoven cada dia per oferir-nos la cultura de diverses formes. La gran quantitat d'eines a l'abast de tota una nova generació de joves els ajuda a estar informats, connectats amb l'entorn i, sobretot, a construir les seues opinions sobre la societat i l'ambient on viuen. Són fonts de creació, d'imaginació i de cultura.

Tot açò ens porta al contingut de llibres com el que tenim ara mateix a les mans. Un repertori d'obres fresques, pròpies dels joves de la nostra terra, s'obri pas entre les pàgines i ens mostra una generació present, involucrada, amb la ment oberta i amb ganes de crear.

Per acabar, el més sincer dels agraïments a tots els que fan possible aquesta celebració, des de les joves promeses de la

literatura fins a l'equip tècnic i professional que col·labora i es creu el fons i la finalitat del certamen, el desenvolupament del pensament i l'empoderament juvenil a través de les seues creacions. La joventut no sols és el futur, la joventut és també el present. Ens veiem al camí.

MARTÍN PÉREZ LEAL

Regidor de Joventut de l'Ajuntament de Mislata

L'HABITACIÓ 114

Laia Tena Monfort

(Premi de Narrativa en Valencià)

Sandra era la nova auxiliar en pràctiques al nou Hospital Provincial de Girona, tenia vint-i-quatre anys i l'apassionava la medicina. Tenia moltes ganes de fer les pràctiques perquè després, segons com les fera, li donarien la plaça.

Les seues noves companyes es deien Lorena, Aida i Margarida (Marga per les amigues), i es va sentir molt acollida per elles.

Marga també feia pràctiques però Lorena i Aida ja tenien la plaça, de feia uns mesos la segona i, la primera, de feia dos anys.

Li van assignar l'ala en la qual treballaria i les habitacions que li tocaven.

Marga i Aida la van advertir que l'ala sud-est era sols per a Lorena, de l'habitació 110 fins a la 130. Sols podria accedir a eixa zona en cas que Lorena no acudira al treball, i això no havia passat de feia dos segles.

El primer dia era de prova: va portar el menjar a vint habitacions i va preparar les pastilles que li corresponien a cada pacient.

Ella treballava en la zona infantil. Li va preguntar a Aida si sols hi havia una planta per als nens. Ella li va explicar que, quan havien reconstruït l'hospital, havien acurtat les habitacions, de la 110 fins a la 120 eren per als nens. També li va dir que hi faltava una habitació

numerada, la 114. Es degueren enganyar en numerar-les, perquè en un passat, eixa habitació existia.

A les huit acabava la seua jornada perquè aquesta setmana no tenia torn de nit.

Va arribar a casa molt cansada però encuriosida per saber per què es van saltar una habitació en numerar-les. Va pensar que era com si se l'haguera engolida el pas del temps. No va parar de riure fins que es va quedar adormida pels embarbussaments que li havia contat Marga mentre berenaven. Era la que millor li va caure de les quatre, sincerament, Lorena li donava un poc de respecte per la seua superioritat.

La setmana següent li tocava torn de nit, fins a les dues del matí, sort que li feia companyia Marga i així es feia més amé. Lorena i Aida se n'havien anat a casa vora les huit i, sincerament, s'havien quedat tranquil·les, perquè amb la seua presència respirar ja era ofendre.

Hi havia poca faena eixa nit, van portar els sopars i els medicaments corresponents a cada malalt que habitava l'ala infantil i, quan van acabar, es van qüestionar el que havia sigut l'hospital en un passat.

En la xarxa no hi havia cap tipus d'informació que explicara el que havia sigut anteriorment, sols posava que l'havien construït de nou, a més d'altra informació poc important.

Elles no es conformaven amb eixes dues línies en Arial 12, el que a elles els interessava verdaderament, era saber si hi havia una habitació que no comptava en el registre de l'hospital.

Es van preguntar on es trobarien els papers dels plànols de l'anterior edifici (o el que hi haguera) i van caure que es trobaven en les habitacions que abans feien paper d'ala infantil, on Lorena els tenia prohibitíssim accedir.

Van agafar l'ascensor i van pujar fins al huité pis. Una volta allí, es van trobar amb un passadís fosc que fins i tot donava una mica de por.

Van encendre els llums i es van posar a buscar, cent deu, cent dotze...

–Mmm, crec que és ací! –va dir Marga.

No era l'habitació 114, era la 113, i estava plena de papers i de carpetes interminables.

Van buscar dades properes al suposat accident de gas que va causar moltes morts i embarassos ectòpics en els laboratoris municipals de Girona.

Acabaven de trobar la resposta als seus dubtes, van seguir llegint-la i constava que dos anys abans de l'accident, l'hospital havia sigut un laboratori on feien diferents experiments amb gent malalta. Els injectaven una sèrie de químics per veure si el seu cos reaccionava amb algun estímul que fera que es curaren. En principi ho van fer sense cap mala intenció. Sols volien curar la gent amb els seus propis remeis. Però a la llarga, va causar moltes morts i es va convertir en una secta. De cara al públic, era un laboratori inofensiu, com qualsevol altre, però a l'interior hi havia la prova que era una secta que raptava gent malalta d'altres hospitals per fer-los proves, i si morien, ho callaven i seguien fent experiments fins

que trobaven la cura definitiva. A tota aquella gent que no havia volgut unir-se a la secta però també havia sigut conscient dels accidents, l'havien matat i havien ocultat el cadàver.

Tots aquells els guardaven a l'habitació 114.

Hi havia moltes coses que no els quadraven a les noies, però la principal era on botons estava amagada aquella habitació amb centenars de cadàvers i proves que pogueren incriminar als culpables.

Però el que més els va impactar, va ser que al llistat de culpables hi havia moltíssimes persones que havien saludat pels passadissos de l'hospital. Entre elles, Lorena i Aida.

No podien creure el que llegien, les seues principals companyes de treball, i moltes altres persones més que es passejaven per l'hospital, eren assassins que formaven part d'una secta que experimentava amb gent malalta, a més de segrestadors. Però segrestaven amb el permís de l'amo de l'hospital, Corbes del Prat: els membres de la secta li pagaven pel seu silenci a canvi de munició.

Estaven paralitzades, els faltava l'aire i tenien molta por de saber la veritat amagada entre les parets de l'edifici.

Van anar a pujar a l'ascensor, però van sentir un soroll i es van amagar en eixa mateixa habitació, darrere d'una pissarra antiga. Hi havia més gent fent-los companyia en eixe mateix moment. Elles, mortes de por, es van anar fent cap arrere fins que van trobar una reixeta que donava a un túnel, i hi van entrar per no ser descobertes.

El que van trobar a la següent habitació, que devia ser la 114, va ser terrorífic: muntanyes de cadàvers, alguns encara sense descompondre.

Tot estava ple de mosques, feia una pudor espantosa i el poc aire que es podia respirar feia olor de mort.

Volien sortir d'aquella escena terrible.

Van buscar una eixida alternativa i en van trobar una al sostre. Portava a uns conductes que duïen al despatx de la directora de l'hospital. Cada volta trobaven més gent implicada en la secta.

Van sortir tan ràpid com van poder i van córrer cap a casa Marga, van dormir juntes aquella nit. Tenien por de la gent que passava pel carrer, però sobretot, tenien por de saber la veritat.

L'endemà van decidir anar a buscar proves que pogueren demostrar el que anaven a explicar a la policia.

Esta volta, van decidir entrar pel despatx de la directora, que es quedava buit a les nou de la nit.

Van entrar silenciosament per a no ser descobertes. Van accedir als conductes i van arribar a l'habitació 114, però quan ho van fer, no eren les úniques que estaven allí, també es trobaven Lorena i Aida. Quan van sentir la seua presència les van mirar amb cara de pocs amics i els van apuntar amb una arma de foc. Estaven disposades a matar-les amb la mateixa sang freda amb què van matar tanta gent innocent. Tenien la mirada severa però s'apreciava el seu odi acumulat a l'interior.

Marga i Sandra es van quedar paralitzades i els van demanar per favor si els podien contar tota la veritat abans de ser assassinades pel simple motiu de voler fer el bé.

Van començar pel que elles ja sabien. El que els van contar a continuació, va ser sobre l'accident.

Els van dir que ja hi havia alguna gent per fora que sospitava de la secta, així que van haver de prendre les mesures correctes. Van fer veure que un experiment havia causat una explosió de gas i que sols deu de les persones implicades en tot s'havien salvat. Van amagar totes les proves en la sala 113 i van ocultar a la 114 els morts per evitar sospites.

Uns anys després, els fundadors de la secta van decidir construir un hospital en els fonaments dels laboratoris per mantindre amagades les proves de tot el que havia passat amb seguretat, sobretot els centenars de cadàvers.

Havien posat a gent de confiança en la plantilla. La directora era la principal fundadora de la secta. Així tindrien controlades les ales perilloses i d'aquesta manera no serien descoberts.

Les noies es van quedar petrificades. En els seus últims segons de vida s'havien assabentat d'un fum de coses.

Abans que es pogueren adonar, Lorena i Aida es van suïcidar pel gran pes que suposava tot el que havia passat sent culpables, deixant dos cadàvers més per a la col·lecció.

Sandra i Marga van anar a la policia amb proves i ho van contar tot.

Van tancar l'hospital pels successos ocorreguts i van empresonar els culpables de tantes morts.

Aquest és el curtmetratge que van presentar Sandra i Marga al concurs de San Francisco: van ser les guanyadores amb una història real.